

## **Binomi**

He estat un migrant. Sempre. En qualsevol lloc. En totes les situacions possibles de la vida quotidiana. Encara m'hi sento. Una mica menys. Alguna volta gens.

Migrant de la llengua. Migrant de l'ànima. Migrant en quant a la meva inclinació sexual.

Estrany en la meva pell apresada, en la meva indefensió apresada.

Impossibilitat d'actuar segons els instints. Subjecte sempre a estímuls contraris i pressions que m'he autoimposat.

Respectant els altres quan els altres no el guardaven.

Acatant normes socials acceptades i beneïdes.

Era jo i el meu doble. Jo, poques vegades. El doble, gairebé sempre.

Vaig néixer en un poble petit de Lleida. Infància feliç, escola raonable, institut normal. Benaurada normalitat. Però van començar els dubtes de qualsevol adolescent que no era jo només qui els tenia. Els avis s'exclamaven del net tan afectuós i sempre en companyia de noies. La família em preguntava per les noies. Les noies em demanaven per les noies. I era aleshores que sabia que alguna cosa no anava bé. Que no eres igual a la majoria, aquella que domina i s'imposa.

Comences la teva vida impostada. Una vida binomial. I fuges. Primer a la capital a estudiar a la universitat. Aquí la vida binària persisteix, però és un xic menys dramàtica. Ensenyes la poteta de tant en quan i vas fent. Vas a casa els caps de setmana i l'amagues un altre cop. T'acostumes i tornes a entrar en una altra rutina. Llavors el pare es mor. Caic en un espiral de dolor i culpa. Em fan mal els silencis, el que havia de dir i no vaig dir. Totes les habitacions tancades que havia entre el pare i jo i que mai més podríem obrir. Tot passa i alguna cosa queda.

La mare.. De la capital escapo a França. No hi ha dissabtes ni diumenges. Només estan les vacances i m'és més fàcil fingir. Primer acabo els estudis, després trobo feina. M'hi quedo. Definitivament, covardament. La mare em ve a veure sovint. Em converteixo en la seva finestra al món. Passegem, parlem, discutim i ens abracem. Mai he estat tan a prop d'ella...ni tan lluny. Riu quan li parlo en francès. *L'amour*.

Rebo una oferta de feina a Barcelona.

La mare m'ajuda a buscar pis. La vaig a buscar a l'estació i m'explica xafarderies del poble. No em pregunta per les noies. M'ensenya captures al mòbil de mobles, papers pintats semblants als del seu primer pis: tot torna, fill; culleres i forquilles. Enjoveneix i jo amb ella. Encara que faci mal, que ofegui.

I és llavors quan li dic que no viuré sol. Que tinc parella. Que és advocat. Que és un noi.

Que és molt guapo, que és molt bona persona. Que m'estima, que l'estimo.

I és llavors que ella em diu que ja ho sabia. Que sabia que jo era gay. Que soc el seu fill.

-Doncs, mare, per què m'has fet patir tant?

Duna